

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

נכון לעכשיו
הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

חיזוק האומה בתיקון המידות

בין פסח לעצרת - הם כידוע ימי תיקון המידות כפי שהדברים נלמדים ונרמזים ב'ספירות' וכתובים בסידורים - בשולי הספירה.

דווקא בימים הללו שבהם יש לשים את הדגש על תיקון המידות, מתו תלמידי רבי עקיבא, בגלל קלקול המידות שלא נהגו כבוד זה בזה. ופירש המהרש"א שם (על כתובות סב, ב): "ואמרו שמתו במיתת האסכרה דאפשר דכל אחד דיבר לשון הרע והיה מספר בגנות חברו". ואכן אנו נוהגים בימים הללו בין פסח לל"ג בעומר, שבו פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, לא להתחתן ולא להסתפר ולהתגלח לאות צער ואבלות על מותם. אבל אין זה מספיק להיזכר בטרגדיה שפקדה את תלמידי רבי עקיבא. אלא עלינו ללמוד לקח ולעשות מאמץ גדול לכבד איש את רעהו וודאי לא לדבר לשון הרע ח"ו. בייחוד אלו העוסקים בתורה צריכים להשתדל ולהתאמץ ולקדש שם שמים בהליכותיהם, במידותיהם ובשמירת לשונם.

נכון לעכשיו, תיקון המידות, שמירת הלשון ונתינת כבוד איש לרעהו, זה לא רק עניין פרטי אלא בראש ובראשונה עניין לאומי. בגלל שנאת חינו גלינו מארצנו, והגורם הראשי לשנאת חינו היה לשון הרע. לכן כתב ה'חפץ חיים' ר' מאיר ישראל הכהן זצ"ל מראדין את ספרו, כי הוא כאב את כאב האומה והדור הסובלים בגלות. ואמנם ספרו 'חפץ חיים' השפיע ומשפיע על אלו שזוכים ללמוד אותו ומטהר את לבם ופיהם. גם בימינו, כאשר זכינו בימים שבין פסח לעצרת להקים את מדינתנו האהובה ולשחרר את ירושלים והר הבית מידי זרים, עלינו להמשיך ולתקן את המידות, לשמור על לשוננו שלא לדבר ולא לקבל לשון הרע, ולכבד איש את רעהו, לא רק בשביל עצמנו, אלא גם בשביל אומתנו ובשביל העולם כולו, שמושפע מאתנו. עלינו להמשיך ולצעוד במעלה הדרך המפותלת לגאולה השלמה, תוך כדי שאנו משתדלים להיטיב את מעשינו, ומתוך כך נזכה לראות עין בעין כיצד "ד' עוז לעמו יתן, ד' יברך את עמו בשלום" (תהילים כט יא).

ז'ר הנן ב'י"א

מהמצפה לישועה השלמה

אל מעבר לזרימת החיים

סיפורו של גיא קובל // מכון מאיר

- עמוד 2**
הרב אמיר דומן
קשב וריכוז אמוני
הרב אשר בוחוט
רוצים שינוי?
מהיכן זה מתחיל
- עמוד 3**
הרב יורם אליהו
כל ישראל יש להם חלק -
בארץ ישראל
- עמוד 4**
הרב דוד לנדאו
"חדש ימינו כקדם"
הרב ליאור לביא
יכול להיות שזה נגמר
- עמוד 6**
זוגיות / אסתר אברהמי
מן המסגרת הפרטית
למסגרת הזוגית
- עמוד 7**
ערוץ מאיר לילדים
- עמוד 8**
הרב שלמה אבינר
אני בעד אחדות -
אבל אחדות כמוני

לתרומות למכון מאיר:
בטלפון 02-6461328
באתר meirtv.com
או סרקו את הברקוד

- אלפי שיעורים
- קירוב רחוקים
- מאות תלמידים
- ערוץ ילדים
- אולפן גיור

היו שותפים
בהוספת יהדות באהבה!

בית שני - הן שתי דוגמאות נוספות על פי אותו דגם: הקשר המוחלט של קוב"ה, ישראל והתורה, הוא קשר חיים תוסס ופורח, נובע ומתחדש, אך לעולם אינו מאבד מאומה משלמותו וטהרתו.

הרב זאב קרוב ז"ל, הבחין בכך שניתן לחלק את עיקרי האמונה החיה לשתי קטגוריות: עולם הקשב, ועולם המפעל. בכל מישור של החיים, הקשב הוא הדרך בה אנו תופסים באיזה הקשר וסביבה אנו נתונים. המפעל הוא הדרך בה אנו בוחרים לפעול, לאחר שיש לנו תפיסה ברורה של התמונה הכללית והאירוע המדובר. זוהי חלוקה פשוטה ואינטואיטיבית, והיא נכונה שבעתיים גם ביחס לאמונה. כמובן, חובה להקדים את בירור עולם הקשב לעולם המפעל, כדי לא לשגות ולנקוט בפעולות שאינן הולמות את המציאות כלל. לדוגמא: אני מגיע הביתה.

'למה כל כך חשוך ושקט? חשוד מאוד! איפה כולם? אמאל'ה, מה קורה כאן?!' בשלב זה אני חושש מאוד, ושוקל להתקשר בהלילות למד"א, למשטרה, וגם לנאס"א, ליתר ביטחון. הקשב שלי מכוון לתסריט מסוים, והפעולות באות בהתאם. אך לפתע - האורות נדלקים! מוסיקה פוצחת מהרמקולים! בלונים צבעוניים! ילדים צוחקים קופצים עליי! ההקשר כולו משתנה בבת אחת, ואני מרפה מהדמיון וחוזר למציאות המתוקה/חמוצה: שוב שכחתי את יום ההולדת שלי...

ה"הקשר" של האמונה החיה הוא שאנו חיים בעולם מיוחד במינו - **העולם של הקב"ה**. ההקשבה לכך צריכה למלא אותנו באופן תדיר, בכל רגע ואירוע מחדש. כיצד ניתן לשרירים האמוניים שלנו להיזכר באמת הבסיסית והטבעיים שלהם? יש לכך שלושה שערים מצוינים: התבוננות של פנים וחוץ, התבוננות של עין טובה, והתבוננות של אחדות.

amirduman@gmail.com שאלות הארות ותגובות:

בשעה טובה אנו מתחילים יחד את שלישיית היסודות הראשונה - יסודות "הקשב האמוני".

נזכיר שוב: "עיקרי האמונה" הם רבים, וניתן לאגוד אותם בצורות שונות, ובמספרים שונים. דוגמאות מפורסמות: "דרש רבי שמלאי: שש מאות ושלוש עשרה מצוות נאמרו לו למשה. שלש מאות וששים וחמשה לאוין כמניין ימות החמה, ומאתים וארבעים ושמונה עשה כנגד איבריו של אדם" (מכות כג-כד). בתרגום חופשי - התורה באה לבנות את האדם ואת שיעור קומתו העצמי (מצוות עשה), ואת מערכת היחסים שלו עם העולם שבו הוא חי ופועל (מצוות לא תעשה). ממשיכה הגמרא: "בא דוד והעמידן על אחת עשרה: "מזמור לדוד, ה' מי יגור באהלך? מי ישכון בהר קדשך? הולך תמים, ופועל צדק, ודובר אמת בלבבו..." חזר ישעיהו

והעמידן על שתיים: "כה אמר ה': שמרו משפט ועשו צדקה". בא חבקוק והעמידן על אחת: "וצדיק באמונתו יחיה". ובנוסף - כולנו מכירים את י"ג העיקרים שניסח הרמב"ם.

כיצד ניתן "לשחק" ככה עם עיקרי יסודי התורה והיהדות? האם יש כאן תיעדוף שונה, או חלילה ויתור? לא ולא! למה הדבר דומה? לדברי הלל הזקן לגר שביקש ללמוד כל התורה כולה על רגל אחת: "זוהי כל התורה כולה, ואידך - פירושה הוא, זיל גמור!". בכל עידן ותקופה, שראו גדולי ישראל צורך לכוון מחדש את ה"תדר" של נשמת האומה, לקראת משימותיה וכוחות החיים שעליה להוציא לפועל, הם העלו לקדמת הבמה של התודעה הלאומית והרוחנית חלק מסוים מאוצר נשמת כנסת ישראל ודבקותה בקב"ה, והפנו אליו זרקור המיקוד הזה הוא דרך אצילית לאחוז שוב את כל התורה והאמונה כולה - באספקלריא חדשה. המעבר המופלא מהנהגה של נבואה להנהגה של תורה שבעל פה, בתחילת ימי בית שני, והמעבר מתורה שבע"פ מסורה, לתושבע"פ כתובה בסוף ימי

רוצים שינוי? מהיכן זה מתחיל

זריקת הדם לכפרה בדם הפר. אחרי שגילית את דרך האור לך ולביתך וניסית זאת על עצמך. הראה זאת לעם ישראל 'נכנס במקום שנכנס ועמד במקום שעמד' 'וַשְׁחַט אֶת־שִׁעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעֵם וְהִבִּיא אֶת־דָּמוֹ אֶל־מִבֵּית לְפָרְכָת וְעָשָׂה אֶת־דָּמוֹ כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָם הַפָּר וְהִזָּה אוֹתוֹ עַל־הַפְּפֹרֹת וְלִפְנֵי הַפְּפֹרֹת"³... וכך היה אומר אחת אחת אחת ושתיים... אחת ושבע. כפי מילות השיר 'אני ואתה נשנה את העולם ואז יבואו כבר כולם'. **שעל מנת לפעול במציאות אתה נדרש להתחיל מעצמך ומשפחתך, ואחרי כן על כל ישראל.** "וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל". כפרתו קודמת לכפרת ביתו וכפרת ביתו קודמת לכפרת ישראל.⁴ אבל בהמשך יש הבנה עמוקה לכל אדם כיצד הוא יכול לתקן את כל הסובב אותו. יש שוב פעולה של זריקת הדם "ואחר כך מערה את המשך המאמר בעמוד הבא <

'סדר העבודה' שנעשה ביום הכיפורים, וכל העבודה בנויה על אדם אחד, אהרון, שהוא הכהן הגדול, שעושה את עבודת התיקון של יום הכיפורים בכניסתו ארבע פעמים אל קודש הקדשים וביציאתו לכפר על עמו ישראל. בכל כניסה ויציאה עולים קומה. סדר העבודה והכפרה מתחיל מהפנים אל החוץ, שכן צריך הכהן לכפר על **עוונות ביתו ושאר אחיו הכהנים** בהקרבת פר החטאת בתחילה, בו הוא "סומך שתי ידיו על ראש הפר ומתודה, וכך היה אומר: אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך **אני וביתי**, אנא השם כפר נא לחטאים ולעונות ולפשעים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך **אני וביתי**" "וְהִקְרִיב אֶהָרֹן אֶת־פֶּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ"². לאחר מכן יש לכפר על **עוונות בית ישראל** וזה נעשה על ידי שחיטת השעיר **באותה פעולה של**

בפרשת אחרי מות, לאחר מיתת נדב ואביהוא בני אהרון, בא הציווי של הסדר "נִדְבָר אֶל־אֶהָרֹן אֲחִיךָ וְאֶל־יָבָא בְּכָל־עֵת אֶל־הַקֹּדֶשׁ". על מנת להתקרב אל ה' יש לכך - זמן, מקום ואדם מיוחדים, וזה קורה פעם אחת בשנה, ביום הכיפורים. האדם הכי קדוש בזמן הכי קדוש נכנס אל המקום הכי קדוש. צורת הסדר נקראת

מתורת החסידות

שם משמואל לפרשה

הרב יורם אליהו ר"מ במכון מאיר

כל ישראל יש להם חלק - בארץ ישראל

לע"נ מו"ר הרב עוזי קלכהיים זצ"ל

ונותנים מהונם ומרצם לקיים את התורה, יש להם זכות של לומדי תורה, ומכח זה הם זוכים לחלקם בארץ ישראל, וממילא בעוה"ב. "וזהו ענין הכתוב וכי תבואו אל הארץ ונטעתם, היינו שביאתכם תהיה כדי להחזיק לומדי תורה, כמו ביציאת מצרים כדי לקבל תורה". וע"ש עוד סיום דברי השם משמואל.

רעיון זה שלמחזיקי התורה יש חלק ממשי בתורה, מובא בספר 'אדרת אמונה', שכתב מו"ר הרב עוזי קלכהיים זצ"ל שהשבוע בט' באייר יחול יום פטירתו, כך כתב בעמ' 34, בפרק 'ותומכיה מאושר', "ייחודה של תורת ישראל שהיא מקנה שלמות לכל, גם ההמוני הפשוט יכול לזכות בשפע הרוחני שמעניקה התורה לראויים ליהנות מאורה הנצחי... ניתנת האפשרות של תמיכה בתורה ע"י סיוע ללומדיה שתחשב כשותפות של ממש בשכר הרוחני הגנוז בתורה". רמז לדבר הזה, אומר הרב עוזי זצ"ל, רואים בעשיית המשכן: בכל הכלים נאמר "ועשית", ואילו ביחס לארון נאמר "ועשו ארון עצי שטים", נאמר במדרש אמר ר"י בר שלום אמר הקב"ה: "יבואו הכל ויעסקו בארון, כדי שיזכו הכל בתורה", מוסיף הרב עוזי ואומר, שלא רק לאותו הדור ניתנה אפשרות זו, "אלא התורה מופקרת לכל ישראל ומסורה לכל הדורות... כתר תורה פתוח ומונח לכל... ההשתתפות הכללית במלאכת המשכן - ובפרט בארון - באה להדגיש את שייכותו של כל פרט בישראל לתורה, ואפילו שאין הוא מסוגל להבין את התורה - יוכל לתמוך בלומדיה, ובזה הוא מקיים את התורה בישראל".

לו בה חלק, חשוב הוא כחלק העולם הבא". ולפי זה אומר השם משמואל הרי כתוב, "שכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא כמו שכתוב ועמך כולם צדיקים, כן כל ישראל יש להם חלק בארץ ישראל". אלא שכמו שלזכות בעוה"ב צריך לימוד תורה ומעשים טובים שאדם מקיים בעולם הזה, כנאמר מי שטרח בערב שבת (כלומר בעוה"ז) יאכל בשבת (בעוה"ב), כך בארץ ישראל, כדי שהיא תקלוט את האדם ויהיה לו חלק בה, צריך להקדים תורה ומצוות. נאמר (ברכות ה) ששלוש מתנות נתן הקב"ה לישראל - תורה, ארץ ישראל ועולם הבא. יש כאן סדר מכוון, אומר השם משמואל שזה מסייע לזה, מתוך תורה זוכים בארץ ישראל, ומתוך זה זוכים לעוה"ב.

כאשר שאל משה את הקב"ה, באיזה זכות בני ישראל יוצאים ממצרים, אמר לו ה', "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה", כלומר הקב"ה החשיב להם כזכות, את מה שהם יעשו בעתיד, שיקבלו את התורה. כך בענין ארץ ישראל, אומר השם משמואל, נאמר בתהילים (קה), "יתן להם ארצות גויים ועמל לאומים ירשו, בעבור ישמרו חוקיו", כלומר ה' נותן להם לרשת את הארץ, גם כאשר כרגע אין בידם תורה ומצוות, בעבור שישמרו חוקיו להבא בעתיד.

כל זה, אומר השם משמואל שייך לגבי הכלל, וכלל ישראל אכן שמרו חוקיו, אבל ביחס לכל פרט ופרט, אי אפשר שישמרו כל התורה ויעסקו בה, איך יזכה כל פרט בחלקו? לזה באים דברי חז"ל במדרש שהזכרנו, שמחזיקי התורה שפועלים

נאמר בפרשת קדושים, "וכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל" כתוב במדרש (ויק"ה, כה), על זה נאמר, "עץ חיים היא למחזיקים בה" ודורש רב הונא בשם ר' אחא שאין להתייחס לתורה כאדם שיש לו בת מבוגרת והוא רוצה להשיאה לכל מי שיסכים להתחתן איתה, אלא, התורה ניתנת למי שיש לו זכות בה, (על ידי קיום מצוות וכדומה). ממשיך המדרש: כך אמר ה' למשה, אמור לישראל, בני עסקו בתורה ואין אתם מתייראים משום אומה, אילו נאמר עץ חיים לעמלים בה לא הייתה תקומה לישראל, כי לא כל אחד יכול להיות עמל בתורה, לכן נאמר "למחזיקים בה", גם מי שתומך בלומדי תורה יש לו זכות, וכן לגבי מה שנאמר (דברים כז), "ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת", אילו היה נאמר אשר לא ילמד, לא הייתה תקומה לישראל, כי לא כל אחד יכול ללמוד ולהבין, לכן נאמר אשר לא יקים, וזהו "עץ חיים היא למחזיקים בה". לכל מי שעוזר ומסייע בלימוד התורה בישראל יש חלק בעץ החיים הזה. המדרש מאריך עוד בענין מעלת מחזיקי התורה.

שואל השם משמואל (שנת תרע"ג, רפז), לכאורה כל המדרש הזה אין לו שייכות לענין הפרשה ולפסוקים אלו שעוסקים בנטיעת עצים בארץ ישראל, בדיני ערלה ונטע רבעי? ונראה לו לפרש על-פי האבן עזרא בפרשת וישלח, על הפסוק שמספר על יעקב כשחזר מחרן, "ויקן את חלקת השדה... מיד בני חמור אבי שכם...". אומר האבן עזרא, "שמעלה גדולה יש לארץ ישראל שמי שיש

המשך המאמר מעמוד קודם <

דם הפר לתוך דם השעיר ומחזיר הכל למזרק שהיה בו דם הפר כדי שיתערבו יפה יפה"⁵ ו"לקח מדם הפר ומדם השעיר ונתן על קרנות המזבח סביב", כשיש חיבור וערבוב בין דם הפר לדם השעיר. דם הפר מייצג את עוונות עצמו ואחיו הכהנים, ודם השעיר שמייצג את עוונות בית ישראל, ובערבובם יחד נוצרת מציאות חדשה שלבסוף אם אתה רוצה לשנות את העולם זה מתחיל בשינוי שלך, אבל השינוי שלך הוא רק בבואה של השינוי של כל העולם כולו, שדם הפר ודם השעיר מעורבים זה בזה. אם אתה רוצה לשנות את המציאות תשנה את עצמך, תסתכל על עצמך, וכך זה יכול להשפיע ולשנות את כל המציאות. ולבסוף, השינוי העצמי שלו משנה את כל העולם. זהו הלימוד אחרי מות נדב ואביהוא, כדברי הרב קוק לאנשי ציבור וממסד שרוצים להוכיח, "המתעלם מחובותיו המוסריות הפרטיות, ונכנס בחובת עבודת הכלל, הרי הוא כטמא

ובעל-מום המשמש במקדש, שבידו האחת הוא חותר מחתרת תחת הבניין הכללי, בהיותו מאבד חלק מחלקיו שהוא הוא עצמו... וכל זמן שלא באנו לתכלית השלמת עצמנו לא נעפיל להיות משלימים את זולתנו, כי הוא לא יצלח"⁶. וזה הוא השינוי והתשובה העליונה אליה אנו שואפים בדורנו,⁷ ביצירת אחדות והבנה כלפי ההשפעה על הסובב אותנו - בהסתכלות קודם כל על עצמנו, והבידור העצמי הוא זה שישפיע על זולתנו. "גדולה תשובה שמביאה רפואה לעולם, ואפילו יחיד שעשה תשובה מוחלין לו ולעולם כולו"⁸.

1. רמב"ם הלכות עבודת יום הכיפורים פרק ד הלכה א
2. ויקרא (פרשת אחרי מות) פרק טז פסוק ו
3. ויקרא (פרשת אחרי מות) פרק טז פסוק טו
4. מדרש הגדול ויקרא (פרשת אחרי מות) פרק טז פסוק יז
5. רמב"ם הלכות עבודת יום הכיפורים פרק ד הלכה ב
6. תעודת ישראל ולאומיותו. המחשבה הישראלית כו.
7. אורות התשובה פרק ג.
8. תלמוד בבלי מסכת יומא דף פו עמוד ב

שלחתי הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בני אב בציבור הדתי? **איתנו אתם יכולים!**

הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרטים בכל בני הכנסת ברחבי הארץ

הדרכת מוזיקה בבתי הכנסת ובמרכזים דתיים

דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

דלתינו תמיד מוחשית
גור תורה ומוחשית
מחשית ומוחשית
מוחשית דלתינו תמיד

הפקות ומוזיקה:
עיצוב, קדם דפוס ודפוס
איטוף ועיטוף חוזרים בניילון
לפי הוטבה, הידוק במכונה
הכנסת אינטרנט לעולמים

לפנינו:
טל: 052-9908518
0529908518@gmail.com

מסר בעולם חילוני

קריאה ביקורתית בשיטת קומט'ספונליל.

ספר זה מחפש איוון בין אושר למוסר. הוא בנוי על שלושה יסודות: מטריאליזם, רציונליזם והומניזם.

בעריכת הרב שלמה אבינר והרב ד"ר אריאל רוט

כ. קשה, 312 עמ'

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר החדש: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה בד"ני ספרים רח' אבן ישראל 3 ירושלים

גדולה, התפוצצה ונפזרה אז, ואנחנו התרשמנו מאותם ניצוצות והקרנות. אמנם בגלות לא היה כל כך נעים, הכל היה מכוסה ומעורפל, אבל כעת הגיע "עת לחננה כי בא מועד"³, הגיע קץ אחרית הימים, לא עוד שכינתא בגלותא - הגיע הסוף של שכינתא בגלותא. הניצוצות המפוזרים מתחילים להתגלות ולהתברר, להופיע ולהתחדש, "חדש ימינו כקדם"⁴. הפזורים הללו, לא רק פזורי אמונה, גם פזורי מסירות נפש על קידוש השם, פזורי גבורת קודש, מתגלים ומתעוררים ומתכנסים למקור. כשכל הניצוצות הללו יתגלו ויתבררו ויופיעו בסדר ההנהגה האלוקית בשלמותם, אז תתגלה גבורת ישראל ואור חדש על ציון יאיר⁵.

רוצה ללמוד, להכיר ולדעת תורה, אך כשאנחנו מדברים על ללמוד, פירושו - ללמוד ולקיים. הוא אמר: כשאני אבוא, אעשה מה שאתם תטילו עלי. אני בא מהקיבוץ, נולדתי שם, גדלתי שם, חונכתי שם, אני לא יודע שום דבר אחר ואיני שייך לשום דבר אחר, אבל החלטתי! מעכשיו אני אהיה איתכם ואקיים מה שתטילו עלי. אחרי שנפגשנו הוא שמע קצת על הרב חיים דרוקמן, וזירזתי אותו להיפגש עמו. אחר כך הוא סיפר לי שהוא הזמין אותו שגם בשבת יהיה אצלו, הוא גם סידר שיהיה אצלו בראש השנה וביום כיפור. זו כבר הכשרה לשיבה. זו דוגמא אחת, ויש עוד כמה דוגמאות, ברוך השם.

בימינו שבה ומתגלה מסירות נפש בתורה ומסירות נפש בצבאות, בממלכתיות, בגבורה. גבורת הקודש האלוקית נתגלתה באופן מרוכז באותה תקופה היסטורית, כמשפחת החשמונאים, באופן כללי. אותה גבורה, מסירות נפש וקדושה

שאלה: היכן אנו רואים במציאות את התהליך המוזכר באורח¹ שפזורי האמונה חוזרים אלינו?

רבנו: את הכל אתה רואה עין בעין? צריך גם ידיעה, אמונה והכרה. אפשר לראות זאת קצת במידה מסוימת. יש קצת בעלי תשובה אצלנו². יש עכשיו מהלך של תשובה בצבא, אין מה לדבר. יש שם צימאון לתפילין, התפילין לא מספיקות. אצלנו ביישיבה ישנם, ברוך השם, כמה בעלי תשובה, ממקומות שונים, מקיבוצים לא דתיים, אנשים יקרים וחשובים, כגון מיקיבוץ בארי שליד קיבוץ סעד. כמה מהם היו נפגשים עם הרב צבי טאו. לפני חצי שנה בא אלי בחור נחמד, רציני וכישרוני מאוד, שהרב טאו הציע שאפגש איתו. נפגשתי איתו. הוא סיפר לי שהוא רוצה בזמן הבא ללמוד ביישיבה. החפץ והרעיון הזה כבר בוער בו שנים אחדות, אך היו עיכובים, אבל עכשיו הוא החליט שהוא מוכרח ללמוד ביישיבה. בפגישה הראשונה אמרתי לו: דע, אתה

1. אורות התחיה פרק כ"ב.
2. הדברים נאמרו בטבת תשל"ד.
3. תהלים ק"ב ו"ד.
4. איכה ה' כ"א.
5. ע"פ שיחות הרצ"י אורות התחיה פרק כ"ב עמ' 348-9.

יכול להיות שזה נגמר

"השיר מביע את תחושת ההחמצה של מי שנולדו, לטעמם, "מאוחר מדי", כי בניגוד להם, לבני הדור הקודם היה "בשביל מה לקום בבוקר". על יהונתן גפן ובני דורו.

ללאומיות, לצבא וכו') שהגיעה כתוצאה מעזיבת הרוחניות המנותקת מהחומר, עתידה להוביל לריאקציה נוספת. וכך כתב: והספרות עוד באה ומוסיפה שמן על המוקד, כמעט מכל שיר ושיר, מכל סיפור וציור בוקעת ועולה אנקת חלל, הקורעת שמים מעל ומפעפעת כארס מתחת עד קצוץ שאול. החוקרים מבקשים איזה תכלית לחיים ואינן מוצאים, אין קו של אור להאיר ולחמם את הנפש הרועדת מקור. גם מקול המחריפים והמגדפים, החצופים ועזי הפנים, אתה שומע תרעומות של איוב, הסובל יסורים אין קץ ומרוב כעסו הוא נכון לרמוס לטרוף ולהשחית את הכל".

קשה להאמין שהדברים הללו נכתבו כבר לפני למעלה ממאה שנה! תיאור כמעט מדויק של הלך הרוח שיהונתן גפן ביטא ביצירתו. וכך חתם הרב את דבריו: "כך הולכים פושעי ישראל ושוברים בעצמם את אלילי הזמן, שוברים ומנפצים ומנקים את המקום מהרוחניות המזויפה ומהחומריות הריקה והשפלה ומפנים דרך לקדושה העליונה. שתשלח היא את אורה להשיב לב בני ישראל אל אמונת האחדות". גפן, ביצירתו ניתץ את האליל החילוני שהדור שלפניו בנה בעמל רב ובמסירות נפש. וכלשון הרב בראשית דבריו: "אין תקנה לעבודה זרה אלא נתיצה ואבדו, ויד פושעי ישראל בה בראשונה. המשך המאמר בעמוד 6 <

נהדר אבל כשכאתי לראות לא מצאתי שום דבר, יכול להיות שזה נגמר. יכול להיות שזה נגמר". וכפי שכתבה עופרה עופר אורן: "השיר מביע את תחושת ההחמצה של מי שנולדו, לטעמם, "מאוחר מדי", כי בניגוד להם, לבני הדור הקודם היה "בשביל מה לקום בבוקר". "הם", כלומר - החלוצים שחלמו על בניין הארץ, ייבשו ביצות, הצטרפו אל ארגון השומר (שפעל בשנים 1909-1920), נלחמו לצדו של טרומפלדור (שאמה, כך מספר המיתוס, "טוב למות בעד ארצנו", לפני שנפח את נשמתו), הקימו את תל אביב שנבנתה על "חולות אדומים...". נראה שיותר ממה שמקונן גפן על מה שהיה ולא היה עוה, הוא מקונן על כך שלבני דורו אין חזון. וכפי שכתב בהמשך השיר: "והיה להם בשביל מה לקום בבוקר". ולהם, לעומת זאת, כבר לא היה בשביל מה לקום בבוקר.

מנצי הפסלים

בשנותיו הראשונות ביפו, נשא הרב קוק שיחה שנערכה על ידי הסופר אז"ר (פורסמה במאמרי הראיה בכותרת "אחדות ושניות"), ובה חזה באופן כמעט נבואי את התהליך שיעבור על גפן ובני דורו. בדבריו טוען הרב קוק שיסוד האחדות בין החומר והרוח הוא הגרעין המהותי של עם ישראל. לכן, הריאקציה של הסגידה לחומר (ובכלל זה

לפני כשבוע הלך לעולמו הסופר והפזמונאי יהונתן גפן. דיונים רבים התקיימו בשבוע החולף על היחס לגפן שעבור רבים- דבריו על המדינה, צה"ל, היהדות, ועוד שלל ערכים שנמצאים במוקד חיינו, היו לצנינים. בקולו המתריס והמרדני ביטא גפן חלק מהלך רוח שהלך וצבר תאוצה בעיקר בשמאל הישראלי לאחר מלחמת יום הכיפורים: "הפסימיזם, הייאוש, היה כאמור אחד הקווים האופייניים לתרבות הישראלית בעשורים הללו. ייאוש שנולד כתגובת נגד לקולקטיביזם החגיגי של שנות החמישים, גבר לאחר מלחמת ששת הימים, עשה לו נפשות רבות בעקבות המשבר של מלחמת יום-כיפור ועליית הימין לשלטון, והעפיל לשיאים חדשים לאחר מלחמת לבנון, המשבר הכלכלי והאינפיאדה" (ד"ר אהוד פירה, "עלייתם ונפילתם של הבנים הקודרים", השילוח גיליון 9). גפן היה מהכותבים הבולטים של הקול הזה, שביקש להתרחק מהלאומי והקולקטיבי והתרכז באיש והאינדיבידואלי על יסוריו ולבטיו. באחד משרירי הידועים, מקונן גפן על עצמו ועל בני דורו, שנולדו לאחר קום המדינה: "אומרים שהיה פה שמח לפני שנולדתי, והכול היה פשוט נפלא עד שהגעתי, שומר עברי על סוס לבן בלילה שחור, על שפת הכינרת טרומפלדור היה גיבור, תל אביב הקטנה, חולות אדומים, ביאליק אחד שני עצים שקמים, אנשים יפים מלאים חלומות ואנו באנו ארצה לבנות ולהיבנות, כי לנו, לנו, לנו ארץ זאת. כאן, איפה שאתה רואה את הדשא, היו פעם רק יתושים וביצות, אמרו שפעם היה כאן חלום

אל מעבר לזרימת החיים

ראיון עם גיא קובל, בן 26. תלמיד שהגיע וקבע את מושבו במכון מאיר אחרי דרך ארוכה ומרתקת. אהבתו העזה לאדמה שלחה אותו לארצות אפריקה, ושם, באתיופיה, הוא חש במפנה משמעותי בחייו.

// סיפורו של גיא קובל שתמיד חיפש את ה-מְעָבֵר עד שמצא אותו במכון מאיר.

גיא מחובר לאדמה לפני לימודיו

הבטחתי לעצמי לשמור על קשר רציף עם המכון ובאמת ככה היה. מצד המכון, תמיד הרגשתי רצוי ומקום חם לחזור אליו. הייתי בקשר עם הרב דב ועם דני שרחטון ותמיד היה לי למי לפנות.

הייתי מחוץ למכון עד שהבנתי עם עצמי שאני מוכן ובגני מספיק להגיע, ובפעם השלישית הגעתי למכון מאיר. חזרתי בתמוז תשפ"ב עם צימאון גדול ללמוד, עם רצון אמיתי לחזור בתשובה."

שינוי משמעותי

הלימוד החשוב ביותר בשבילי במכון מאיר הוא זה שאני חלק ממשוהו. שאני מחובר וקשור למשהו, שיש שרשרת שאני חלק ממנה ואני לא חי רק בזכות ובשביל עצמי, אלא בזכות הדורות שלפני ובשביל הדורות שאחרי, ושאיני לא פה רק בשביל 'לזרום עם החיים', אלא שיש הרבה מעבר להם...

עבודת האדמה מאוד תורמת לי ומשתלבת בלימוד במכון, ובכלל בחזרה בתשובה. ואני משתדל להקדיש לזה זמן. האדמה ממש מחייה אותי! אני מרגיש ומאמין שעבודת אדמה, זה חיבור, זו נטיעת שורשים וקשר למדינה. זה לימוד ועבודה על הנפש, ושיש קשר הדוק בין השניים."

תודות

דני שרחטון הוא הראשון שהתחברתי אליו ולתורה שלו. הוא אדם עם ניסיון עצום בתשובה. תמיד יודע לאפס ולעזור, להקשיב ולהכיל. איש אמת ועשייה שאפשר ללמוד המון רק מצפייה עליו.

במכון מאיר, אני לומד לקבל ולחשוב על הכלל באהבה ובאמונה.

ברוך השם, זאת זכות אדירה להיות במכון מאיר, זה מקום שהציל, מציל ובטוח שעוד יציל אותי בעתיד... ותודה עצומה לרב דב ביגון שליט"א!

החליט גיא לטוס לאפריקה, ללמוד שם חקלאות מהמקומיים. רצה לעשות משהו חי, לעבוד עם הידיים ובלי מכוונות. ותוך כמה ימים סגר הכל והתכוון לצאת לטיול של שנה שמקיף את אפריקה, במטרה ללמוד, לחזור ולהקים מסגרת חקלאית כלשהי בארץ.

הוא נחת באתיופיה, וממש בתחילת המסע הכיר זוג גויים ששאלו אותו כמה שאלות בסיסיות על היהדות, הוא לא ידע מה להשיב להם וזה הציק לו מאוד. הוא המשיך הלאה במסעו. ההסתגלות הייתה לו קשה בהתחלה והיה המון לבד, אך המצב השתפר. אחרי כמה חודשים, של שהייה בסודן ובקניה, הוא מספר, "הרגשתי שאני לא מסוגל יותר להיות מחוץ לארץ, וצריך לברר לעצמי כמה דברים בקשר לשאלות של הזוג שפגשתי. לברר על ההסטוריה שלי, על העם שלי ועל הקשר שלי אליו. על עצמי. השגתי כסף לחזור לארץ ובהזדמנות הראשונה שהייתה לי הגעתי. נחתתי בלילה ולמחרת כבר הייתי במכון מאיר שכבר שמעתי עליו."

מכון מאיר - חבלי לידה

"הגעתי למכון לכמה ימים שהיו קשים לי, עד שלא הצלחתי יותר והלכתי הביתה. חזרתי, בעצת הרב שמעון בן-ציון 'לשבת מיוחדת של סוף זמן' אב תשע"ט, ובאמת היה לי משהו מיוחד מאוד. בחופשת בין הזמנים הייתי זקוק לזמן מחשבה ועיכול, אז עברתי לכמה שבועות לצפון.

"אחרי חופשת בין הזמנים חזרתי למכון, למרות הקושי. התחלתי בלימוד והיכרות עם דברים בסיסיים ביותר ולא 'קפצתי למים' בקיום מצוות כשמירת שבת, ובטח שלא במראה חיצוני. הרגשתי שאני עדיין לא שם. למדתי כחצי שנה, עד התפרצות הקורונה. חזרתי לנתניה, אחרי שכמה שנים לא גרתי בבית, ושם בפעם הראשונה ראיתי וחשתי את השינוי שעברתי במכון מאיר, דברים שלא ראיתי על עצמי 'תוך כדי תנועה'. אחרי בירורים והרבה מחשבות, החלטתי לקבל על עצמי כמה מצוות. בניתי לעצמי סדר יום של התנדבויות בחקלאות או חלוקת מזון לקשישים ולאחר-מכן לימוד תורה. ככה במשך כחודשיים.

הפעם, ההגעה למכון מאיר הייתה אחרת לגמרי - פיזית, נפשית ורוחנית! הייתי במכון עוד כמה חודשים עד שהחלטתי לחזור לטבע. משם, במשך כשנתיים עברתי עשרות אזורי מגורים, עבודות שונות בחקלאות ובחינוך והתחלתי לימודים.

במשך כל התקופה שלא הייתי תלמיד קבוע,

קצת רקע

"גדלתי והתחנכתי בנתניה, במשפחה מקסימה, שאינה שומרת שבת בפרהסייה.

תמיד הייתי סקרן, מחפש ושואל שאלות. רוצה לחקור, להכיר, לדעת ולברר דברים חדשים, ועם זאת אני אדם של מסגרות, והלכתי לבית הספר ולצופים, הרבה כדי לא ללכת לאיבוד. לא תמיד מצאתי את עצמי בכל מקום. תמיד חשבתי שפשוט זורמים עם החיים, בלי משהו מעבר... ה'צופים' חיזקו לי את הקשר והחיבור למדינה, ושם גיליתי את האהבה שלי לטוילים ולשטח. אחרי התיכון התגייסתי, ובצבא פגשתי לראשונה חבר'ה חובשי כיפה, ושם נפגשתי בעצם עם המושג 'הדות' בפעם הראשונה.

לקראת השחרור רציתי ללכת לעבוד בתחום שאני מאוד אוהב ומחובר אליו- חינוך וטבע. היו לי הרבה רעיונות, אבל לא היה חשוב מה, העיקר לעבוד בחוץ. התאהבתי באזור עוטף עזה כבר מהצבא, ולזכר שני מכרים מהצבא שנהרגו שם, החלטתי שאעבור ומהר מאוד מצאתי עבודה מועדפת בחקלאות בקיבוץ נירים."

כמו רבים אחרים, עם שחרורו מהצבא יצא לטייל בחו"ל עם חבר טוב, טיול קצר שהפגיש אותו עם העולם הגדול וגם עם עצמו. הוא שב לארץ, ולא נח. הוא מספר, "חרשתי את הארץ ברגליים, באופניים ובטרמפים עד המעבר לעבודה המועדפת. זאת הייתה תקופה שהייתי הרבה עם עצמי, וחשבתי על הצעד הבא שלי. חיפשתי לעשות משהו שאני אוהב, משהו בעל משמעות, סיפוק ומימוש עצמי."

האהבה הראשונה

כשעבר גיא לקיבוץ, היה לו חשוב מאוד לנצל כל רגע. הוא קפץ לכל התנדבות והצעה שקיבל, מהקיבוץ ומהקבוצה שחי בה כשהוא בקושי ישן. "שם הכרתי חיים חדשים - חיים בהילוך שונה לגמרי, שקט ומרחבים. חופש! עבדתי בחקלאות והתאהבתי בזה מהרגע הראשון. הרגשתי חיבור ענק לעבודה הזאת ובעיקר לשתילה. זאת חוויה מדהימה, שגם היום, כל שתילה מרגשת אותי... אם לפני כן דרשתי מעצמי המון זמן, ופשוט הייתי נעלם לשעות של ריצה, רכיבה או טיול, הנה החיבור לאדמה, המרחבים הפתוחים, השקט והזמן לעצמי, גרמו לי להרבה מחשבות. ובעצם, שם היה הרגע הראשון בחיים שלא ברחתי מעצמי, שהייתי קשוב ומחובר."

ואמנם, בתום העבודה המועדפת אחרי מחשבות רבות ושאלות של "מה עכשיו?"

מן המסגרת הפרטית למסגרת הזוגית

בוגר ואחראי ורוצה מרחב בחירה". היא: "להרגיש רצויה, אהובה ושהוא חושב עלי גם כשהוא עסוק".

• מה אני מבין ומגלה על עצמי ועל האינטראקציה הזוגית בינינו? הוא: "אם אמשך כך, חסרה לי עצמאות. אני מתחמק/מתקיף/ מצטדק. שנינו סובלים ומפסידים את אהבתנו". היא: "אני בלחץ כשאני כל הזמן מבקשת תשומת לב וגם אם זה יקרה, אין לזה ערך כי זה לא בא מיוזמתו. אני גורמת סבל לשנינו".

שלב שני: בחירה והחלטה:

• מה אני רוצה לעשות עם מה שגיליתי על עצמי? הוא: לספר לה מה קורה לי כשהיא לוחצת... "ושאני רוצה להרגיש טוב איתה". היא: "לשתף אותו ברגשות שלי בעקבות התנהגותו, שיבין אותי...".

• מהן האפשרויות ומה עשויה להיות התוצאה של כל אפשרות? הוא: "אם אומר שאני לא מוכן יותר כך, אעורר התנגדות ומריבה. אם אומר שאני רוצה שנבין זא"ז, נראה לי שהיא תסכים ותקשיב לי...". היא: "אם אאשים אותו שאני מרגישה כך בגללך, ייתכן שיהיה אטום כלפי או שימצא הצדקה לעזוב אותי. אם אומר לו שאני לא מצליחה לשחרר, ייתכן שיקשיב ואפילו יעלה רעיונות להתמודדות שלי...".

• מה אני בוחר ומחליט לעשות עכשיו? "אבחר את האפשרות שתגרום לביטוי עצמי, להקשבה ולשתוף פעולה...".

בסיום שלבים אלה, התחושה היא שאני יוזם ולא מגיב, אני לא תלוי ומופעל, כי אני מקשיב לעצמי, בוחר מתוך שיקול הדעת ולכן אני עצמאי, חפשי ומאושר.

לתגובות ולשאלות וכן להצעת נושאים המעניינים אתכם - esteravr@gmail.com

לעומתו, האשה ש"יצאה" מתוכו, רוצה לחזור ולהיכלל בתוכו. היא מרגישה חסרה ולכן מחפשת את קרבתו באופן מתמיד. הביטויים לכך הם מה שכתבת בשאלתך, והרצון שתחווה את חוויותיה, כי היא זקוקה להרגיש שהיא מתאחדת עם הבריאה הראשונה, ששניכם כאחד: אדם.

ישנו הסבר אפשרי, שכדי שתיבנה זוגיות עצמאית, בחירתית, שתוצאתה אהבה ואחדות, יש צורך מקדים ל"פירוק" האדם לאיש ואשה. כל אחד מהם יעבוד על עצמו, ע"י שיכיר בתודעתו את עצמיותו, יגלה את עוצמתו האישית ומתוך כך יהיה אדם עצמאי.

אם כן, הנישואין הם המצע המתאים והנכון לעבודה זו. זה השלב בחיים הזוגיים שבו אתם נמצאים. ניסיונות השיתוף של אשתך אמנם מעייפים אותך, כי מבחינתך אינך זקוק להם. יוצא אפוא שתישאר שני אנשים נפרדים שחיים במסגרת שנקראת נישואין, אם לא תלמדו את הצרכים הייחודיים של כל אחד מכם. אתה תקשיב ותיתן לה תחושה שהיא אהובה ונמצאת במחשבותיך. היא תהיה נינוחה ותרצה בטובתך בהתאם לרצונותיך האישיים. ההתמודדות עם הקשיים באופן הנכון תיצור עבודה אישית על מודעות עצמית:

שלב ראשון: הקשבה פנימית למתרחש בתוכי:

• מה אני מרגיש/ה? הוא: "רודפת אחרי. רוצה לברוח...". היא: "הוא חסר לי, מרגישה בודדה...".

• מה גורם לי להרגיש כך? הוא: "התלות שלה חונקת אותי". היא: "מתנהג כאילו אני לא באמת חשובה לו...".

• מה משיע עלי? אולי העבר, הילדות? הוא: "תמיד אמרו לי מה לעשות ולא התחשבו בי...". היא: "אמא שלי תמיד התלוננה שאבא שלי נעלם מהבית ולא איכפת לו ממנה".

• למה באמת אני זקוק עכשיו? הוא: "להרגיש שאני

שאלה - אנהנו נשואים כשנתיים. נישאנו זל"ז מתוך אידיאל של בניין זוגי ובניין עם ישראל. יש לי אחריות ומחויבות לנישואין והתכונתי לכך. בפועל, מה שמטריד אותי, זה שאני מרגיש מחנק, כבול וחסר שמחת חיים. היא כל הזמן רוצה לדעת איפה אני, מה אני עושה או מרגיש, ומשתפת אותי בפרטי פרטים בכל מה שקורה לה. זה מעייף אותי ואני מרגיש שאין לי עצמאות אישית. אני מפרנס, שותף בצרכי הבית, אבל יש לי גם צרכים נפשיים להיות עם עצמי ועם חברים. לא ייתכן שהאידיאל הזוגי הוא עומס, כבדות ומחנק.

תשובה - אשריכם שזכיתם להינשא מתוך אידיאל. אני מאמינה שכשמבינים את מקורות הקושי, אפשר להגיע אל האידיאל בתחושת עצמאות אישית וזוגית כאחד.

ישנו מיתוס נישואין פירוש איבוד העצמאות. האישה כביכול מוותרת על שאיפותיה האישיות, למען גידול משפחה והאיש כבול לפרנסת משפחתו ולחובות נוספים, ללא אפשרויות הנאה אישיות. תפיסה זוגית כזו אינה נכונה, להפך. העצמאות האישית תתקיים, דווקא מתוך ההתפתחות האישית שמערכת הנישואין מאפשרת.

ידוע שבריאת האדם הראשונה כללה את האיש והאשה: "ויקרא שמם אדם" (בראשית ה, ב). אחר כך הפריד הקב"ה בין האיש והאשה, כי לא טוב היות האדם לבדו ודבק ומחובר בחיבור טבעי ללא בחירה ועצמאות. האדם שהכריז על אשתו, שהיא עצם מעצמיותו, מתוכו, מרגיש שלמרות היותה חיצונית לו עתה, בכל זאת היא חלק ממנו והוא מרגיש איתה עצמאי ושלם. וזה אחד הביטויים לכך שבדרך כלל אינו מרגיש צורך לשתף ולספר. נראה לו פשוט שזה גם על דעתה ולכן אפילו לא שואל אותה.

המשך המאמר של הרב לביא מעמוד 4 <

הם, מקימי הפסל, ממחרים בעצמם לנתצו. פושעי ישראל סוף סוף גם הם בני עם אחד, גם הם אינם יכולים לסבול את השניות, ועל כן הם מקדימים בעבודת התיצה".

יהונתן גפן השכיל לזהות, באופן כמעט בלתי מודע, שמשוהו בהוויה הישראלית החילונית-חומרנית התרוקן מתוכו והותיר אחריו חלל ריק, ומיהר לעסוק במלאכת הניתוח. "ואכולי ספק ונגועי שעמום אינם מוצאים דרך אחרת אלא אבוד עצמם לדעת" (מאמרי הראיה, שם). הבירור שמתרחש כיום במדינת ישראל הוא המשך ישיר לשאלה הנוקבת אותה שאל גפן בשירו לפני כחמישים שנה: "יכול להיות שזה נגמר?". הציונות החילונית-חומרנית הגיעה, כך נדמה לי, למבוי סתום ערכי שמשתקף ביצירותיה בועקה האילמת למשמעות. את החלל הריק שגפן זיהה, הדור שלנו יצטרך להתחיל למלא.

עומק הספירה יפה

פִּסְחָתִי אֶל שְׁבוּעוֹת
וּבְקִשְׁתִּי 'אוֹרוֹת',
אֶף הַחֲשֹׁף פִּסְנִי
בְּלִי יִכְלֹת לְרְאוֹת.

אֶחָז נִי יָדַי וְהִשְׁבִּינִי אֶל פִּסְח
וְרֵאִיתִי הַבֶּזֶק שֶׁבְּקִשְׁתִּי
וְכָבֵה. הַבֶּזֶק הַנִּשְׁמָה
שֶׁהִצִּיצָה מִמְרוֹמִים
וּכְאֵלוּ פְּעֻלָּה

וְיָדַעְתִּי כִּי הִיא שָׁם. מְצַפָּה לְבוֹאֵי -
לְפִסְעֵי, לֹא לְפִסְח
עוֹד צֶעַד וְעוֹד, לֹאטֵּ וּבְבִטְחָה
וְטִפְסִיתִי שֶׁלֵּב וְעוֹד שֶׁלֵּב
לְזַכֵּךְ אֶת הַלֵּב וְהַדַּעַת

אוּ אֶז
לְפִתַּע פְּתֹאוֹם הָיָה בּוֹ מְקוֹם
לְהִכִּיל אֶת כָּלֵם

אחרי מות קדושים

שלחו אלינו תשובות באתר ערוץ מאיר לילדים,
 ואולי תזכו בפרס! meirkids.co.il

הצטרפו למנויי ערוץ מאיר לילדים!
 באתר meirkids.co.il בטלפון 0732379860

שאלה בפרשה

- מי עושה את עבודות יום הכיפורים בבית המקדש?
- השלימו: 'ולפני עיוור לא תתן _____'
- מדוע הסמיכה התורה את שמירת השבת למצוות מורא מההורים?
- מהי משורה?
- על מי נאמר מילות הפסוק "ואֶהְבֶּתְּ לוֹ כְמוֹךְ"?
- מהו בגד שעטנז?

חידה

הסבירו: האדם, המקום והזמן המיוחדים נפגשים בפרשה!

המלצת השבוע

העונה של "אבא ליום אחד" ממשיכה במלוא המרץ! השבוע עלה פרק ספיישל מיוחד ומעניין ליום העצמאות. היכנסו לאתר וצפו!

המנוחה בפרשה

מצאו למה התמונות רומזות מתוך פרשת השבוע

הפֶּרֶת טוֹבָה

בפרשת השבוע התורה מלמדת אותנו על העֶרְלָה. אדם שנוטע עץ פרי, אינו רשאי לאכל מפרות העץ במשך שלוש השנים הראשונות. בשנה הרביעית הוא כבר יכול לאכל את הפרות, אך עליו לעלות ולאכלם בירושלים.

מדוע רצה ה' שנאכל את הפרות הראשונים דווקא בירושלים? מה זה אומר לנו?

ירושלים, היא מקום המקדש וההשראת השכינה. כאשר אדם בא לירושלים, הוא כאלו נכגש עם הקדוש ברוך הוא. לפני שהאדם מתחיל לאכל את פרות האילן החדש, הוא מגיע לירושלים ונזכר שה' הוא זה שזכה אותו בפרות האילן המשובחים. אחרי שהוא מכיר בטובה, הוא יכול בשמחה להמשיך ולהנות מהעץ ומפרותיו.

אנחנו יכולים ללמד מכאן גם לעצמנו. כאשר אנחנו מקבלים טובה כלשהי, מההורים, מהחברים או מכל אדם אחר - כדאי מאוד שנחשב: מי נתן לנו את הטובה הזאת? בזכות מי יש לנו אותה? וככה נרגיל את עצמנו להכיר טובה ולומר תודה על מה שקיבלנו! יש, ערוץ הילדים

- אני יודע כל כך טוב לישון, עד שאני עושה את זה בנימים עצומות...

- איך תדע שהצלחת בחיים? 1. קח צלחת 2. בדוק לה את הדופק...

- חולצה אחת הלכה ברחוב, ופתאום נפלה לבור! אל דאגה, היא חולצה...

הזוכה לפרשיות תזריע-מצורע:
 אריאל צוריאלי!

תורת האילן

מאת יוסי שחר.
 להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

איך מציינים אריה?
 הדרך היא פשוטה, וכדי לאווד אציי סוגי פריצים שונים נאייז גמילה ומספר צורות:

כגם נטיף עיניים, אף ופה ומה קיבול? אלוה דובים? לא בדיק....

קיבול עיניו

elien

זהו המון לחיפוף אהם נחמם שיער מלכות!

והנה לכם שלושה אריג

בפרשה מופיע הציווי הוכיח תוכיח את עמיתך. זו נשמעת מצווה קשה וקשוחה, אך לא לחינם היא נכתבה בצמוד לפסוק "לא תשנא את אחיך". כאשר אתה רואה אדם יקר לך נופל ומדרדר - אתה לא יכול לעמוד מנגד, אתה עוזר לו, אחרת זו אינה אהבה.

לכל אחינו המודרנים בא"י... אחים יקרים, הנני מוכרח לפנות אליכם בדבר הגדול הנוגע ללב כולנו. את המצב הרציני, שאנחנו עומדים בו, אינני צריך לבאר לפניכם. שאלת החיים של עמנו... עומדת היא במלוא קומתה. והפתרון איננו כי אם פתרון חלומנו הגדול, פתרון שיבת שבותנו לארצנו. אבל במה אנחנו צריכים להיות מצדנו עוזרים להגשמתו של הפתרון הגדול הזה? פשוט הוא ששניים הם הדברים היסודיים, שהם הם לגבי דידן עמודי פתרונינו, והם, האחד - רוממות הרוח והשני - איחוד הכוחות. ולשם אלו שני היסודות אנחנו צריכים להעמיד את צביון החיים שלנו בארצנו בצורה כזאת שלא תגרום כהות רוח והתמוגגות נפשית לחלקים רשומים של עמנו ובאופן כזה שלא יסתערו סערות של פירוד הדעות והתפוצצות הכוחות לאין מרפא... (מאמרי הראיה, מוסר ותוכחה)

על סדר היום

הרב שלמה אבינר

אני בעד אחדות - אבל אחדות כמוני

השלום, למען האחדות, והעיקר לפייס את השני זו מעילה באחריות. אדם צריך לפעול בכיוון שהוא חושב לנכון לטובת המדינה. זו חובתו לפעול על פי מצפונו, ולא לבטל דעתו בפני דעותיהם של אחרים, המאיימים בשסע.

זה הכלל, אנו עם אחד, אך מגוון. או באנגלית, United in Diversity, מאוחדים עם השונות. אמנם, זו סיסמת האיחוד האירופי, אבל בזה הם צודקים.

בזמן האחרון יש ויכוחים במדינה, יש אפילו מדברים על שסע. כמובן, תמיד היו ויכוחים במדינה, וגם לפני קום המדינה, וגם בעתיד יהיו. אין בזה בעיה. זה טבע אנושי שפרצופים שונים ודעותיהם שונות. גם אין זה נכון שיש שסע. יש במדינת ישראל הרבה אהבה ואחוה ושלוש ורעות, יותר מכל מדינה בעולם. אסור להוציא עליה שם רע, בגלל מיעוט שבחרו לדבר על שסע. וכמובן, דיבורים אלה גם מעליבים גם מזיקים.

אבל מה שמעורר תשומת לב, הוא טענת בעלי השסע לאלה שאינם סוברים כמותם: אם לא תותרו לנו, אנו מאיימים בשסע. אכן סחיטה רגשית מעניינת. נוסח אחר: אנו בעד אחדות, אבל בתנאי שזו אחדות כמונו. סתירה לוגית מפליאה.

שהרי מה עושים אנשים שרוצים לחיות ביחד אבל בעלי דעות שונות? הם קובעים דרכי הכרעה. ובמדינתנו זו הדמוקרטיה. יש דרכי הכרעה אחרים, אך לא כך נקבע אצלנו. אבל מאיימי השסע מצהירים: אנו בעד דמוקרטיה, אבל בתנאי שזו דמוקרטיה כמונו. סתירה לוגית הנ"ל. וכמובן, מי שיאמר בתמימותו: אני מוכן לוותר על דעותיי למען

אורות הפרשה

הרב חגי לונדין ר"מ במכון מאיר

ה' יעשה הטוב בעיניו

פרשת קדושים עוסקת בנושאים רבים שבמבט ראשון נראים כלא קשורים אחד לשני, אולם לכולם ישנו מכה משותף: הרצון להיות קדושים. כיצד אם כן מגיעים אל הקדושה? ישנו ציווי אחד שחוזר שלוש פעמים בפרשה ואף חותם את הפרשה: האיסור לפנות אל האובות ואל הידעונים. כלומר האיסור לפנות אל אותם אלה המתיימרים לנחש ולומר מה יקרה בעתיד.

האובססיה לדעת את העתיד, שהייתה מרכזית מאוד בתרבות העבודה זרה, היא מספקת אמנם את יצר הסקרנות של האדם, אולם במקביל גם מסירה ממנו את האחריות ואת הבחירה החופשית. אדם היודע באופן מפורט את העתיד, כבר לא בוחר בדבר מסוים מפני שהוא טוב או מוסרי אלא מפני שנדמה לו שהבחירה הזו תשרת את העתיד המובטח לו. התורה מצווה על האדם לצאת מתוך אותו עולם מיסטי ותועלתני. האדם אמור לבחור בטוב מפני שהוא טוב גם ללא ידיעה ברורה אם הדבר ישרת את האינטרסים שלו בטווח הקרוב. זוהי הדרך להגיע אל הקדושה.

הדברים נכונים הן במישור האישי והן במישור הלאומי. אין אנו יודעים כיצד בדיוק יוביל ה' אותנו ואת המדינה בעתיד. יש לנו הבטחה נבואית כללית, ואף אנו רואים זאת מול עינינו - כי המציאות הולכת ומתקדמת אל הטוב. מה יקרה באופן מפורט בכל רגע ורגע - זאת איננו יודעים ואיננו צריכים לדעת. אנו בוחרים את בחירתנו מתוך הבנתנו שזהו הדבר הרצוי מלפני ה' - וה' יעשה הטוב בעיניו.

מזמנת לשנה של
חיפוש וגעגוע
מפגש חי ומתחדש
עם עצמך
שנה של לימוד תורה
בירושלים

בואי ליום הכרות לשנת תשפ"ד
במכון אורה

כ"ג
אייר

י"ח
אייר

י'
אייר

מחכות לך!

לפרטים נוספים והרשמה השאירו הודעה ונחזור אליכן, שוהם: 0525607494

לטלפנייה המתחדשת **במכון מאיר**

דרושים/ות

טלפנים/יות

למעך התרומות

שכר בסיס + בונוסים + משמרות אחה"צ/ערב

מעוניינים? שלחו סמס 052-5121946

יהדות באהבה
מכון מאיר